

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.- Ἐχεις, μωρὲ, χρωῶγραφα;

Π.- Τί μ' ἐρωτᾷς, γαιδοῦρι;
ἢ μήπως ἔχῃς ὄρεξι νὰ φῶς καμμιὰ ὀτὴ μούρη;
Φ.- Ἄν ἔχῃς, βρέ, χρωῶγραφα νὰ τὰ πουλήσης δλα,
διότ' ἡ πίστις κατ' αὐτάς ἔτιναζε τὰ κῶλα.

Ἔτσι προτρέπω, Περικλῆ, καὶ ἄλλους συμπολίτας...
τρέχουν μεγάλας συμφορας με τοὺς Ἰσραηλίτας.

Π.- Ἀληθινὰ δὲν ἔπαυσε ἀκόμα ἡ σφαγὴ;

Φ.- Σαλεύεται κ' ἡ Κέρκυρα κ' ἡ τῆς Ζακύνθου γῆ.
Οἱ Νιόνιοι κ' οἱ Γεράσιοι παλεύουν εὐλοῖνα
καὶ οἱ πτωχοὶ χαγιάμηδες τὰ ἔχουν σάν χαμῆνα.

Τὰ μαγαζιά των ἐκλείσαν, τὰ σπήτια των σφαλοῦν,
οὐδὲ ποτήρια ὅπως πρὶν καὶ μαστραπὰ πουλοῦν,
ἀλλ' οὐτ' Ἐβραϊοπάζαρο δὲν κάνουν πουθενά
γιὰ ν' ἀγοράσωμε κ' ἡμεῖς φορέματα φτηνά.

Φουτοῦνα τοὺς ἐπλάκωσε τοὺς φουκαράδες τόση
κ' οὐτ' ἓνας εἶναι Μωυσῆς νὰ τοὺς ξαναγλυτώσῃ,
κ' ἔξῃων τοὺτους ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας τῆς δουλείας
νὰ εὐρῆ νῆαν Χαναὰν καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.

Κλάψε, καυμένη Περικλῆ... κανέναν δὲν γλυτώνει,
διότι πῶς Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ σκοτώνῃ,

κ' ἂν ὁ Χριστὸς ἐρώναε τὸν κόσμο ν' ἀγαπάμε,
ἀλλὰ ἐνόησε ἐνταῦθ' πὼς πρέπει νὰ κτυπάμε

καὶ ν' ἀνοκίωμε συχνὰ μαγαζία καὶ μπαλτάδες,
γιατ' ἡ θρησκείας, Περικλῆ, δὲν εἶναι χωρατάδες.

Π.- Κι' ὁ Δεληγιάννης τί φρονεῖ γι' αὐτὰ τὰ φρικαλεῖα;

Φ.- Ἀπέστειλε τὸν Καρατζᾶ, τὸν καὶ Εἰσαγγελία,
κ' ἑκεῖνος ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐμπῆκε ὀτὸ βαπόρι

διὰ νὰ μᾶθῃ, Περικλῆ, ἂν ἡ σφαγεῖσα κόρη
Ἐβραίου εἶναι γέννημα ἢ κ' ὀρθοδόξου θρέμμα,

κ' ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ καυγᾶς καὶ νὰ μὴν τρέχῃ αἷμα.

Π.- Λοιπὸν;

Φ.- Ἐπῆγε, Περικλῆ, καὶ βῆνι, βῆντι, βῆτσι,
μὰ τίποτα δὲν ἔμαθε κ' αὐτὸς γιὰ τὸ κορίτσι.

Κι' ἀμέσως οἱ χαγιάμηδες ἀπὸ τὸ Βερολίον
γιὰ πῖκα τὰ χρωῶγραφα ξεκάνουν τὸν Ἑλλήνων,

καὶ γίνετα κατακλισμός, Ραγῆλ τὰ τέκνα κλαίει,
κ' ὁ Θεωρῆς ἐρώναε, κ' ὁ Θεωδώρακὸς λέει:

«Μὴ εὐκολὰ πιστεύετε εἰς ἓνα κ' ἄλλο λέμμα,
τὰ πράγματα ἡσύχασαν χωρὶς νὰ τρέψῃ αἷμα,

κ' αὐτὰ πὼς γράφουν κάμποσιν προδοτὰ μιανοὶ
εἶναι Τρικοῦπη δακτύλος κ' ἐνὸς Σαλισβοῦρι.

Μακρὰν, Ἰσραηλίται μου, ἀπὸ ψευτοφυλλάδες,
γιὰ νὰ μὴ βάλετε κ' ἡμεῖς ἀδικῶς σὲ μελαδῆδες.»

Αὐτὰ τοὺς λέγει, Περικλῆ, ὁ Θεωρῆς ὁ τάλας,
κ' ἐνθ' εἰς σκέψεις κατ' αὐτὰς ἐρῖσκειτο μεγάλας,

ἐντὸς νεφέλης ἔξαρνα ἐπρέβαλε χρυσῆς
ὁ τῶν Ἐβραίων Ἀρῶν κ' ὁ μέγας Μωυσῆς,

καὶ μεῖς ὀτὸ κάθε του αὐτὶ ψιθύριαν σιγά:

» ἂν δὲν φροντίσῃς ἄγρηγορα νὰ παύσῃς τὸν καιρὸν
» ἂν κάθῃσαι οὐδέτερος καὶ δὲν ἀνακατεύσαι,
» δὲν θὰ γενῆ τὸ δάνειον πὼς διαπραγματεύσαι,
» κ' ἔλα θὰ πᾶν ὀτὰ κουτουροῦ κ' ἀδικῶς φέρῃ.

» καὶ νέους εἰς τὸν σφέρο σου θὰ βγάλῃς Καλοῦρι.

Π.- Τί ἐμφανίσεις γίνονται κ' εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν;

Φ.- Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἀρῶν,
μὰ τὸ κακὸ μού φαίνεται πὼς εἶναι περισσότερο

κ' Ἐβραῖοι καὶ Χριστιανοὶ πηγαίνουν ὀτὸ χερσὶ
κ' ὁ Βασιλεὺς, πὼς τριγυρνᾷ παντοῦ τῆς Ἐπτα-

τοῦς πάντας δε καὶ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς τιμᾷ ἐξ Ἰσοῦ
κ' ἔχει κ' ἑμένα τὸν χαῖδ' καὶ σὲ τὸν κασιδιάρη

ὀτὴν Κέρκυρα καὶ Ζακύνθο δὲν πάτησε ποδάρι
δι' ἓνα λόγον, Περικλῆ, παραπολὺ σπουδαῖον,

διὰ τὸν ρόβον δηλαδὴ Χαλδαίων κ' Ἰουδαίων.

Π.- Ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλωνῶν

ἐκάθουσε τὸν Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ πᾶς γόνος,
κ' ἔθρηνηλόγει ἕκαστος τὴν κεφαλὴν του κείρας

ἐν τῷ μνησθῆναι τὸν σφαγῶν Ζακύνθου καὶ Κερκῆ.

Φ.- Ἐθρῆνετε κ' αἱ ἡμέραι σας μού φαίνονται ὀτὸ
» ἂν καὶ ὁ Κῆξ ἐκ ἄγριος στὸν Θεωδωρῆν ἐπῆγε,

ἀλλὰ κ' ὁ Μόνων ἔσπευσε μεῖς τὸνον ἐρωτῶν
περὶ τὸν ὑπηκούον του τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Κι' ὁ Θεωδωρῆς ἀπήνηγε «τί θέλετε νὰ κάνω;
» ὑπὲρ αὐτῶν ἐμόχθησα καὶ μετὸ παραπάνω,

» κ' ἀπίστειλα τὸν Καρατζᾶ με πρώτην εὐκαιρίαν
» ἀνάγκρισιν κ' ἐξέλεγγιν νὰ κάμῃ δραστηρίαν.

» Ἐν τούτοις ἂν ἐδίδατε εἰς τὴν Π ρ ω ῖ α ν πίστιν
» ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως ἢ φάβας ἐλαχίστην,

» καὶ ἂν δὲν εἶσθε καὶ οἱ δῶδ τυφλοὶ ὡς ὁ Τωβίας
» ποτὲ δὲν θὰ ἰσηκόνετε ὀτὸ πόδι τὰς Πρεσβείας.

» ἄλλ' ἔλα θὰ ἐβλέπατε πὼς εἶναι μέλι γάλα,
» πὼς λαοπλάνοι μερικοὶ τὰ ἐκαμαν μεγάλα,

» πὼς οὐτ' ἐνὸς Ἀβεσσαλώμῃ ἡ τριγὰ δὲν θὰ πᾶν
» κ' ὀτὸς κανέναν μαστραπᾶς ὡς τώρα δὲν ἐχάθη.

» Ἄν ἔμωσ ὡς ὀτὸ κόκκαλο ἐγγίξῃ τὸ μαγαζιῖ,
» ἀκόμῃ, ὅπως βλέπετε, μού ἔμειν ἓνα χερσὶ,

» καὶ ἂν δὲν παύσῃ ὁ καυγᾶς κ' ἡ αἰματοχυσία
» εὐθὺς καὶ τοῦτο θὰ γενῆ πρὸς χάριν σας θυσία.

Π.- Καὶ σὺ ἀλήθεια τί φρονεῖς περὶ τῶν Ἰουδαίων;

Φ.- Ἐθαρρὼ πὼς πρέχῃ κινδύνον τὴν σήμερον σέβου
διότι ἐγὼ πρόσωπον σωστοῦ Ἰσραηλιτοῦ,

κ' ἂν ὡς τοιοῦτος ἐλάφῃθ' ὑπὸ πιστοῦ πολιτοῦ,
φοβοῦμαι πὼς ἡ φάσμα μού εἰς τοῦτον δὲν θ' ἔρῃ

καὶ τότε πιά συχώρα με καὶ ὁ Θεὸς ἰσχωρέσει.

Π.- Ἀλήθεια σάν τὸν Ἰσαὰκ μού φαίνεται, τιστὰ
ὄρεε λοιπὸν ἐκ μέρους μευ ἀτράντακτο λεμποῦ